



- 468 Ἀφέντη μου πολύκαρπε, κοκκινομηλοφόρε,
 ἠθέλασιν τὰ μάτια μου πάντοτε νὰ σὲ βλέπουν,
470 καὶ δυσκολᾶ με ἡ μάννα σου, οὐκ ἤμπορῶ θωρεῖ σε,
 κ' ἐσὺ μὲ τὰ κολάκια σου καὶ μὲ τὴν φρόνεσίν σου
 ἐπιάσες με στὰ βρόχια σου καὶ οὐκ ἤμπορῶ πετάσειν.
 Καὶ ἂν εἶχες πόθον εἰς ἐμὲν ὡσὰν ἐγὼ σὲ σένα
 νὰ μῆτρωγες, νὰ μὴ ἔπινες καὶ νὰ μὴ ἐκοιμούσουν,
475 πουλίτσιν ἤθελες γενεῖ νὰ κιλαδῆς τὰς νύκτας,
 καὶ νὰ κιλάδεις, νᾶλεγες ὅλον διὰ τὴν ἀγάπην,
 καὶ νᾶχα πόρταν εἰς πλευρὸν καὶ νᾶνοιξες καὶ νᾶδες,
 καὶ νᾶδες τὴν καρδία μου πῶς κείτεται θλιμμένη.
 Καὶ ἂν δὲν πιστεύεις, ἄπιστε, καὶ ἂ δὲν πληροφοροῦσαι,
480 ἔπαρ' τὸν πόθον σου ἀπ' ἐμὲ καὶ δός τον ὅπου θέλεις,
 κ' ἐγὼ νὰ στέκω νὰ θωρῶ ὡς ξένη καὶ διαβάτρα.

D. C. Hesseling & Hubert Pernot επιμ., *Ερωτοπαίγνια (Chansons d' amour) publiées d' après un manuscrit du XV siècle avec une traduction, une étude critique sur les Εκατόλογα*, H. Welter & Élefthéroudakís et Barth, Παρίσι & Αθήνα 1913.